

พระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกัน
เอกภาพ | มีส่วนร่วม | พันธกิจ

เอกสารเพื่อเตรียม
กระบวนการ
ซินอด
Preparatory document

สารบัญ

I.

การเรียกร้องให้ก้าวเดินไปด้วยกัน

II.

พระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกัน
อย่างสร้างสรรค์

III.

การฟังพระคัมภีร์

พระเยซูคริสต์ ผู้ชน อัครธรรมทูต
พลวัตอันทรงพลังแบบสองเท่าของการสนทนาระหว่าง
เปโตรกับโครเนลิอัส (กจ 10)

IV.

การก้าวเดินไปด้วยกันในเชิงปฏิบัติ:
การสนทนาระหว่างเปโตรกับโครเนลิอัส
(กจ 10)

คำถามพื้นฐาน
การแสดงความเข้าใจที่แตกต่างกันในการก้าวเดินไปด้วยกัน
ประเด็นที่ต้องศึกษาค้นคว้าวิจัย
การช่วยให้คำปรึกษาหารือ

Abbreviations

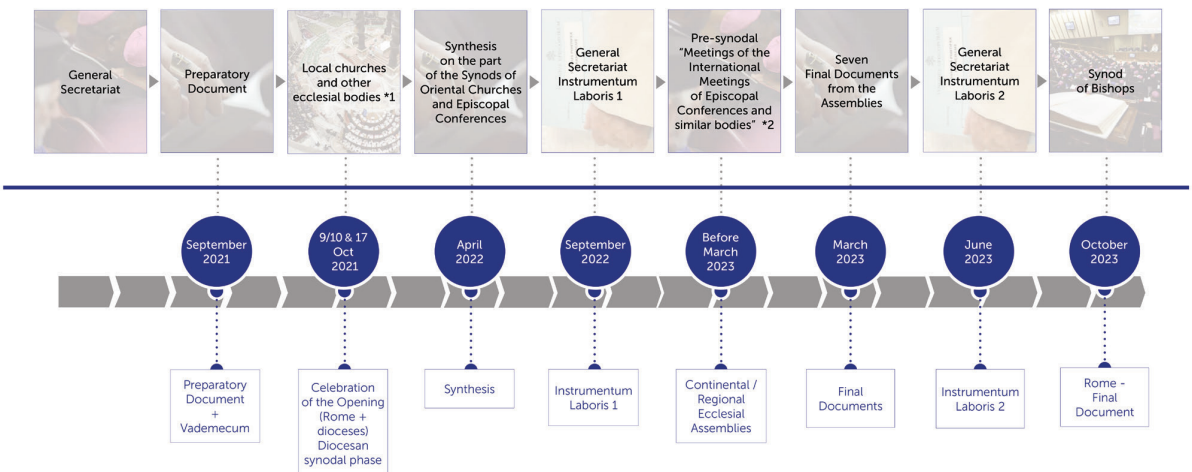
- ITC** INTERNATIONAL THEOLOGICAL COMMISSION
- DV** VATICAN COUNCIL II, Dogm. Const. Dei Verbum (18 November 1965)
- EC** FRANCIS, Ap. Const. Episcopalis communio (15 September 2018)
- EG** FRANCIS, Ap. Exhort. Evangelii gaudium (24 November 2013)
- FT** FRANCIS, Enc. Lett. Fratelli tutti (3 October 2020)
- GS** VATICAN COUNCIL II, Past. Const. Gaudium et spes (7 December 1965)
- LG** VATICAN COUNCIL II, Dogm. Const. Lumen gentium (21 November 1964)
- LS** FRANCIS, Enc. Lett. Laudato si' (24 May 2015)
- UR** VATICAN COUNCIL II, Decree Unitatis redintegratio (21 November 1964)

For a Synodal Church: Communion, Participation, and Mission

1 พระศาสนจักรของพระเจ้าเรียกร้องให้มีการประชุมซินอด หนทางนี้ชื่อว่า **“เพื่อการก้าวเดินไปด้วยกันของพระศาสนจักร: ความเป็นเอกภาพ การมีส่วนร่วม และพันธกิจ”** ซึ่งจะเริ่มต้นอย่างเป็นทางการในวันที่ 9-10 ตุลาคม ค.ศ. 2021 ที่กรุงโรมและต่อมาในวันที่ 17 ตุลาคม ค.ศ. 2021 ในพระศาสนจักรท้องถิ่นแต่ละแห่ง นี่เป็นขั้นตอนพื้นฐานประการหนึ่งเพื่อนำไปสู่การเฉลิมฉลองการประชุมซินอดของบรรดาบิชอปสมัยสามัญ ครั้งที่ 16 ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 2023 ซึ่งจะตามมาด้วยขั้นตอนของการปฏิบัติที่รวมถึงพระศาสนจักรต่างๆ (เทียบ EC มาตรา 19-21)

ในการประชุมนี้พระสันตะปาปาฟรานซิสทรงเรียกร้องให้พระศาสนจักรท้องถิ่นทั่วโลกไตร่ตรองในหัวข้อที่ให้ไว้เพื่อตัดสินใจสำหรับชีวิตและพันธกิจของตน **“ด้วยหนทางเช่นนี้สำหรับการก้าวเดินไปด้วยกันดังที่พระเจ้าทรงคาดหวังจากพระศาสนจักรในสหัสวรรษที่สาม”** การเดินทางนี้ซึ่งกำลังเกิดขึ้นในขณะที่มี **“การฟื้นฟู”** พระศาสนจักรซึ่งได้รับการเสนอโดยสภาสังคายนาว่าติกันที่ 2 อันเป็นทั้งของขวัญและหน้าที่ กล่าวคือ โดยการก้าวเดินไปด้วยกัน ไตร่ตรองร่วมกันในการเดินทางที่พวกเขากระทำร่วมกันนั้นพระศาสนจักรจะสามารถเรียนรู้โดยอาศัยประสบการณ์ที่ว่ากระบวนการใด ๆ ที่สามารถช่วยตนให้ดำเนินชีวิตในความเป็นเอกภาพ ในการที่จะบรรลุถึงการมีส่วนร่วมกัน และเพื่อที่จะเปิดประตูสู่การกระทำพันธกิจความจริงแล้ว **“การก้าวเดินไปด้วยกัน”** ของพวกเราจะมีประสิทธิภาพมากที่สุดและเป็นการแสดงให้เห็นถึงธรรมชาติของพระศาสนจักรในฐานะที่เป็นผู้เดินทาง และเป็นประชากรที่เป็นธรรมทูตของพระเจ้า

FOR A SYNODAL CHURCH: COMMUNION, PARTICIPATION AND MISSION XVI ORDINARY GENERAL ASSEMBLY OF THE SYNOD OF BISHOPS

... “ด้วยหนทางเช่นนี้สำหรับ
การก้าวเดินไปด้วย
กันดังที่พระเจ้าทรงคาดหวัง
จากพระศาสนจักรในสหัสวรรษที่สาม” ...

2 คำถามพื้นฐานที่ทำให้พวกเราพร้อมและนำทางพวกเราก็คือ **“การก้าวเดินไปด้วยกัน”** ที่เกิดขึ้นในวันนี้ในระดับที่แตกต่างกัน (จากระดับท้องถิ่นไปจนถึงระดับสากล) จะทำให้พระศาสนจักรประกาศพระวรสารตามพันธกิจที่ตนได้รับมอบอย่างไร และมีขั้นตอนเช่นไรที่พระจิตทรงเชื้อเชิญให้พวกเราเดินทางเพื่อที่จะเจริญเติบโตขึ้นเป็นพระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกัน?

การก้าวเดินไปด้วยกันนี้เรียกร้องให้ต้องมีการฟังพระจิตผู้ทรงเป็นดุษฎีกรรมที่ “ยอมแพ้ไปตามทิศทางที่ที่ลมต้องการ ท่านได้ยินเสียงลมพัด แต่ไม่รู้ว่าลมพัดมาจากไหนและจะพัดไปไหน” (ยน 3: 8) จึงต้องเปิดใจกว้างสำหรับสิ่งมหัศจรรย์ที่พระจิตทรงเตรียมไว้สำหรับพวกเรา ดังนั้นพลวัตจะถูกทำให้เกิดขึ้นขอให้เริ่มเก็บเกี่ยวผลใด ๆ บางอย่างของการกลับใจที่จะก้าวเดินไปด้วยกันซึ่งจะค่อย ๆ บรรลุวุฒิภาวะขึ้นเรื่อยๆ นี้คือเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่สำหรับคุณภาพชีวิตของพระศาสนจักร และเพื่อที่จะทำให้พันธกิจของการประกาศพระวรสารสำเร็จไป ซึ่งพวกเราทุกคนต่างก็มีส่วนร่วมโดยอาศัยศีลล้างบาป และศีลกำลัง ณ ตรงนี้พวกเราจะชี้ให้เห็นเป้าหมายหลักซึ่งการก้าวเดินไปด้วยกันเป็นลักษณะ รูปแบบ และโครงสร้างของพระศาสนจักร

- เป็นการชี้ให้เห็นว่าพระจิตทรงชี้้นำการเดินทางของพระศาสนจักรโดยอาศัยประวัติศาสตร์ และทุกวันนี้ทรงเรียกร้องให้พวกเราก้าวเดินไปด้วยกันในการเป็นประจักษ์พยานต่อความรักของพระเจ้าอย่างไร
- ดำเนินชีวิตด้วยการมีส่วนร่วมอย่างจริงจังกับกระบวนการของพระศาสนจักรที่มอบทุกสิ่งให้กับทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อผู้ที่อยู่ชายขอบสังคมด้วยเหตุผลต่าง ๆ นี่เป็นโอกาสที่จะแสดงว่าต้องการให้ผู้คนฟังพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะได้มีส่วนร่วมช่วยจรรโลงประชากรของพระเจ้า

- รับรู้และชื่นชมความมั่งคั่งสมบูรณ์ในของขวัญและพระพรต่างๆ ที่พระจิตทรงประทานให้อย่างอิสระเสรีเพื่อความดีงามของชุมชนและเพื่อคุณประโยชน์ของครอบครัวมนุษยทั้งปวง
- แสวงหาหนทางการมีส่วนร่วมในความรับผิดชอบในการประกาศพระวรสาร และในความพยายามที่จะสร้างโลกที่มีความสวยงามและที่น่าอยู่มากกว่า
- สำนึกความรับผิดชอบและอำนาจว่ามีการดำเนินกันอย่างไรในพระศาสนจักร รวมถึงโครงสร้างที่มีการบริหารจัดการโดยการนำเอาความสว่างและพยายามเปลี่ยนแปลงความลำเอียง และการปฏิบัติที่มีขอบที่มีได้มีรากเหง้าอยู่ในพระวรสาร
- ให้เกียรติกับชุมชนคริสตชนในฐานะที่เป็นชุมชนที่มีความน่าเชื่อถือ และเป็นหุ้นส่วนที่ไว้วางใจได้ในหนทางแห่งการเสวนาทางสังคม การเยียวยา การคืนดีกัน การผนึกเข้าเป็นหนึ่งเดียวกัน การมีส่วนร่วม การสร้างประชาธิปไตย การส่งเสริมภราดรภาพและมิตรภาพในสังคม
- สร้างความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกของชุมชนคริสตชนรวมถึงระหว่างชุมชนกับกลุ่มสังคมอื่น เช่น ชุมชนผู้มีความเชื่อคริสต์ในนิกายต่าง ๆ และในศาสนาอื่นๆ องค์กรเอกชน กระบวนการขับเคลื่อนประชานิยม ฯลฯ
- ส่งเสริมความชื่นชมและนำเอาผลและประสบการณ์แห่งซินอดมาใช้ในการระดับสากล ระดับภูมิภาค ระดับชาติ และระดับท้องถิ่น

3

เอกสารในการเตรียมขั้นตอนฉบับนี้เพื่อรับใช้การเดินทางที่เป็นการก้าวเดินไปด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเป็นเครื่องมือที่อำนวยความสะดวกให้กับขั้นตอนแรกของการฟังและการปรึกษาหารือกับประชากรของพระเจ้าในภาคส่วนต่างๆ ของพระศาสนจักร (ตุลาคม ค.ศ. 2021 - เมษายน ค.ศ. 2022) โดยหวังที่จะช่วยให้มีการขับเคลื่อนทั้งความคิด พลัง และความคิดสร้างสรรค์สำหรับทุกคนที่จะมีส่วนร่วมในการเดินทางและจะทำให้สิ่งต่างๆ ง่ายขึ้นด้วยการมีส่วนร่วมในผลแห่งความพยายามของพวกเขาด้วยเป้าหมายดังนี้

- 1) เพื่อเริ่มต้นด้วยการกำหนดลักษณะที่สำคัญบางประการของบริบทชั่วคราว
- 2) เพื่อจะแสดงโดยสังเขปถึงการอ้างอิงเทววิทยาที่เป็นพื้นฐานสำหรับความเข้าใจ และการปฏิบัติของการก้าวเดินไปด้วยกันที่ถูกต้อง
- 3) เพื่อมอบความคิดทางพระคัมภีร์บางหัวข้อที่สามารถหล่อเลี้ยงการรำพึงและการอธิษฐานภาวนาตลอดระยะเวลาของการเดินทาง
- 4) เพื่อแสดงให้เห็นถึงบางมิติซึ่งเป็นการทบทวนประสบการณ์ของการดำเนินชีวิตในการก้าวเดินไปด้วยกัน
- 5) เพื่อแสดงให้เห็นถึงการกำหนดเส้นทางบางประการของการทบทวนการทำงานด้วยการสวดภาวนาและการแบ่งปัน

เพื่อติดตามองค์กรเกี่ยวกับวิธีในการทำงาน จะมีคู่มือยุทธวิธีซึ่งเป็นภาคผนวกของเอกสารฉบับนี้ ซึ่งสามารถที่จะพบได้ในเว็บไซต์ ในเว็บไซต์จะนำเสนอหลายประเด็นซึ่งจะทำให้พวกเราเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับหัวข้อของการก้าวเดินไปด้วยกัน ซึ่งจะเป็นการสนับสนุนให้กับเอกสารสำหรับเตรียมขั้นตอนนี้ ในบรรดาเอกสารดังกล่าวสำนักเลขาธิการซินอดอลนำเสนอเอกสารสองฉบับที่มีการพูดถึงหลายครั้ง กล่าวคือ คำปราศรัยโอกาสรำลึกถึงครบ 50 ปีของการสถาปนาสถาบันซินอดอลของบรรดาบิชอป โดยพระสันตะปาปาฟรานซิสเมื่อวันที่ 17 ตุลาคม ค.ศ. 2015 และเอกสาร การก้าวเดินไปด้วยกันในชีวิตและพันธกิจของพระศาสนจักร ที่จัดทำโดยคณะกรรมการเทววิทยานานาชาติและได้มีการพิมพ์เมื่อปี ค.ศ. 2018

I. การเรียกร้องให้ก้าวเดินไปด้วยกัน

4 การเดินทางที่ก้าวเดินไปด้วยกันภายใต้บริบทแห่งประวัติศาสตร์ที่ดำเนินไปตาม การเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยในสังคมและการเปลี่ยนที่สำคัญในชีวิตของ พระศาสนจักรซึ่งพวกเราจะมองข้ามไปไม่ได้ ที่อยู่ภายใต้เรื่องของความสลับซับซ้อน แห่งบริบท ในความตึงเครียด และในความขัดแย้ง ซึ่งพวกเราถูกเรียกร้องให้ต้อง “พิจารณา ทบทวนเครื่องหมายของกาลเวลาและต้องตีความในแสงสว่างแห่งพระวรสาร” (GS ข้อ 4) บางปัจจัยของเหตุการณ์ในโลกมีความเชื่อมสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกับเนื้อหาของ การก้าวเดินไปด้วยกันดังที่ระบุไว้ ทว่าภาพลักษณ์ต่าง ๆ จำเป็นต้องทำให้มั่งคั่งสมบูรณ์ขึ้นและ สำเร็จบริบูรณ์ในระดับท้องถิ่น

5 โศกนาฏกรรมของโลก เช่นโรคระบาดโควิด-19 “ทำให้พวกเราจิตใจสำนึกทันที ว่าพวกเราเป็นชุมชนโลก ทุกคนอยู่ในเรือลำเดียวกันซึ่งปัญหาของคนหนึ่ง ก็เป็นปัญหาของคน ทุกคนเรารู้สึกรับรู้เป็นอย่างดีอีกครั้งหนึ่งว่าไม่มีใครใดสามารถเอา ตัวรอดได้เพียงลำพังคนเดียว พวกเราจะรอดก็ต้องรอดด้วยกัน” (FT ข้อ 322) ในขณะที่ เดียวกันการแพร่กระจายโรคระบาดยังทำให้ความไม่เท่าเทียมกันที่มีอยู่แล้วขยายกว้าง ยิ่งขึ้นไปอีก ชุมชนมนุษย์ของพวกเราดูเหมือนยิ่งที่ยิ่งจะแตกแยกจากกัน โศกนาฏกรรม ของการอพยพผู้คนในทุกภูมิภาคของโลกแสดงให้เห็นว่ายังมีอุปสรรคอย่างมากที่เดียว ที่ทำให้ครอบครัวมนุษย์ต้องแตกแยกกัน พระสมณสาส์นเวียน “ขอสรรเสริญองค์พระผู้ เป็นเจ้า (Laudato Si’)” และ “พวกเราต่างเป็นพี่น้องกัน (Fratelli Tutti)” สอนพวก เราว่าความหนักหน่วงในความผิดเกิดขึ้นกับมนุษย์ทั่วโลก ซึ่งพวกเราสามารถที่จะ ไตร่ตรองถึงการวิจัยเหล่านี้แล้วจำต้องฟังเสียงร้องของคนยากจนและของโลก พร้อม กับยอมรับเมล็ดพันธุ์แห่งความหวังแห่งอนาคตที่พระจิตยังคงหว่านลงในยุคสมัยของ พวกเรา “พระผู้สร้างจะไม่ทรงทอดทิ้งพวกเรา พระองค์ไม่ทรงทิ้งแผนการของพระองค์ หรือทรงเสียพระทัยที่ทรงสร้างพวกเราขึ้นมา มนุษย์ยังมีความสามารถที่จะทำงานร่วม กันในการสร้างบ้านส่วนรวมของพวกเรา” (LS ข้อ 13)

6 สถานการณ์เช่นนี้ แม้ว่าจะมีความแตกต่างกันมากมายก็ยังคงต้องผนึกกรอบครวั
มนุษย์ทั้งปวงให้เป็นหนึ่งเดียวกัน ซึ่งทำลายความสามารถของพระศาสนจักรให้
ต้องติดตามปัจเจกบุคคลและชุมชนให้ทบทวนถึงประสบการณ์ของความทุกข์
ความเสียใจที่ถอดหน้ากากแห่งความจริงที่เป็นเท็จหรือแบบปลอม ๆ พร้อมกับต้องสร้าง
ความหวังและความเชื่อในพระทัยดีเมตตาของพระเจ้าผู้สร้างและสิ่งสร้างของพระองค์ อย่างไรก็ตาม
พวกเราไม่สามารถที่จะหนีความจริงว่าพระศาสนจักรเองก็เผชิญกับการขาดความเชื่อ
และเกิดการคอร์รัปชันแม้กระทั่งภายในพระศาสนจักรเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเราไม่อาจที่
จะลืมความทุกข์ที่ผู้เยาว์และผู้ที่อ่อนแอที่พวกเขาได้รับ “เพราะการล่วงละเมิดทางเพศ การ
ใช้อำนาจและมโนธรรมในทางที่ผิด ซึ่งกระทำโดยสมณะและผู้ที่เกี่ยวข้องแล้วจำนวนไม่น้อย”
พวกเราได้รับการทำลายเสมอ “ในฐานะที่เป็นประชากรของพระเจ้าที่จะต้องแบกความ
เจ็บปวดของบรรดาพี่น้องชายหญิงที่ได้รับบาดแผลทั้งกายและใจ” เป็นระยะเวลาอันยาวนาน
ไปแล้วที่เสียงร้องของผู้ที่ตกเป็นผู้เคราะห์ร้ายกลับกลายเป็นเสียงร้องที่พระศาสนจักรไม่
สามารถได้ยินได้ฟังอย่างเพียงพอ นี่คือบาดแผลที่ลึกมากซึ่งยากที่จะเยียวยา การให้อภัย
อย่างเดียวจะไม่มีผลเพียงพอ เพราะบาดแผลนั้นกลับกลายเป็นอุปสรรค และบางครั้งก็
เป็นการบังคับมิให้มีการเดินไปในทิศทางของ **“การก้าวเดินไปด้วยกัน”** พระศาสนจักรทั้งหมด
ถูกเรียกร้องให้ต้องจัดการกับความหนักหน่วงแห่งวัฒนธรรมที่ยังรากลึกในลัทธิบรรพชิตนิยม
(Clericalism) ที่พระศาสนจักรได้รับมรดกมาจากประวัติศาสตร์และจากรูปแบบของการใช้
อำนาจในทางที่ผิดในหลากหลายรูปแบบ (อำนาจ เศรษฐกิจ มโนธรรม เพศ) ที่ได้ฝังตัวอยู่ใน
พระศาสนจักร เป็นไปไม่ได้ที่จะไฝ่ฝันหรือวาดภาพไปถึง **“การเปลี่ยนแปลงกิจกรรมของ
พวกเราในฐานะพระศาสนจักรที่ไม่รวมเอาการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งแห่งสมาชิกทุกคน
ที่เป็นประชากรของพระเจ้า”** ขอให้พวกเราพร้อมใจกันวิงวอนพระเยซูคริสต์สำหรับ **“พระ
หรรษทานแห่งการกลับใจและการเจิมภายใน** ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่จะแสดงตนออกมาท่ามกลาง
อาชญากรรมแห่งการล่วงละเมิดพร้อมด้วยความกล้าหาญที่จะขจัดภัยพิบัติให้หมดสิ้นไป”

... พระศาสนจักรทั้งหมดถูกเรียกร้องให้ต้องจัดการกับความ
หนักหน่วงแห่งวัฒนธรรมที่ยังรากลึกในลัทธิบรรพชิตนิยม
ที่พระศาสนจักรได้รับมรดกมาจากประวัติศาสตร์และจาก
รูปแบบของการใช้อำนาจในทางที่ผิดในหลากหลายรูปแบบ ...

7

แม้ว่าพวกเราจะขาดความเชื่อสัตย์ในชีวิต พระจิตก็ยังคงปฏิบัติการณ์ในประวัติศาสตร์ และทรงแสดงอำนาจแห่งการให้ชีวิตของพระองค์ เป็นเพราะความทุกข์ทุกประเภท ที่ครอบครัวมนุษย์เผชิญและเสมือนตกอยู่ในหลุมพรางนั้น และมีเพียงแค่การ แก้ปัญหาโดยการตีความหมายของเหตุการณ์ต่าง ๆ จากมุมมองทางด้านเทววิทยาเท่านั้น ขณะที่มนุษย์ยังพบว่าในการถูกทดลองเหล่านั้นเป็นเหตุผลที่ทำให้พวกเขาพบกับหนทางในรูปแบบชีวิตของคริสตชนและชีวิตของพระศาสนจักรด้วย นี่เป็นเหตุผลที่ทำให้พวกเรามีความหวังที่พระศาสนจักรหลายแห่งเริ่มที่จะมีการประชุมโดยมีโครงสร้างและมีกระบวนการปรึกษาหารือกับประชากรของพระเจ้า ซึ่งมีความชัดเจนอยู่ที่รูปแบบแห่งการก้าวเดินไปด้วยกัน เจตสิกของพระศาสนจักรเริ่มฟื้นฟูขึ้นและการมีส่วนร่วมของทุกคนได้เป็นแรงกระตุ้นใหม่ต่อชีวิตของพระศาสนจักร ความปรารถนาของคนหนุ่มสาวที่จะเป็นผู้นำในพระศาสนจักร และการขอร้องของบรรดาศาสนีที่ขอพื้นที่เพื่อที่จะมีส่วนร่วมในพันธกิจของพระศาสนจักร ได้รับการต้อนรับจากที่ประชุมซินอดแล้วในปี ค.ศ. 2018 และ ค.ศ. 2019 การเกิดสถาบันฆราวาสใหม่ในพันธกิจของครูคำสอนและการเปิดประตูให้กับผู้อ่านและผู้ถือเทียนที่เป็นสุภาพสตรีก็เป็นอีกก้าวหนึ่งในการขับเคลื่อนสู่ทิศทางนี้

8

พวกเราไม่อาจที่จะมองข้ามสภาพต่างๆ ที่ชุมชนคริสตชนดำเนินชีวิตในภูมิภาคต่างๆ ของโลกที่ประชาชนส่วนใหญ่เป็นคริสตชนและเป็นจุดอ้างอิงเชิงวัฒนธรรมของสังคม แต่ก็ยังมีอีกมากมายหลายประเทศที่ชาวคาทอลิกเป็นชนส่วนน้อยพร้อมด้วยชาวโปรเตสแตนต์ ที่ยังคงถูกเบียดเบียนทางศาสนาซึ่งบางแห่งมีการใช้ความรุนแรงถึงขั้นการเป็นมรณะสักขียังมีให้เห็น ในมุมมองหนึ่งจากเจตนารมณ์แห่งโลกีย์วิสัยยังมีแนวโน้มที่จะขับไล่ศาสนาให้พ้นไปจากสังคม และในอีกมุมมองหนึ่งลัทธิคลั่งไคล้แบบสุดโต่งทางศาสนาซึ่งขาดการให้ความเคารพต่อเสรีภาพของผู้อื่นยังคงยึดติดกับการไม่รู้จักอดทนอดกลั้นและนิยมการใช้ความรุนแรงยังคงสะท้อนให้เห็นอยู่เสมอแม้ในชุมชนคริสตชน และในความสัมพันธ์กับสังคม บ่อยครั้งคริสตชนจะมีทัศนคติแบบเดียวกัน กระทั่งสร้างความแตกแยก และการขัดแย้งต่อสู้ ซึ่งรวมถึงภายในพระศาสนจักรด้วย จึงจำเป็นที่ต้องพิจารณากันถึงความสั่นคลอนภายในพระศาสนจักรและในความสัมพันธ์กับสังคม ต้องคำนึงถึงความเหลวแหลกที่เกิดจากกลุ่มชนเผ่าพันธุ์ เชื้อชาติ ชนชั้นวรรณะ หรือรูปแบบอื่นของการแบ่งสังคมนวัตกรรม และการใช้ความรุนแรงที่เป็นโครงสร้างซึ่งมีการระบาดอยู่ทั่วไป สถานการณ์เหล่านี้มีผลกระทบอย่างรุนแรงต่อความหมายแห่งการแสดงออกถึง **“การก้าวเดินไปด้วยกัน”** และต่อความเป็นไปได้ที่เป็นรูปธรรมที่จะกระทำเช่นนั้น

๑ ภายในบริบทนี้การก้าวเดินไปด้วยกันเป็นเสมือนทางหลวงสำหรับพระศาสนจักร ซึ่งถูกเรียกร้องให้ฟื้นฟูตนเองภายใต้การผลักดันของพระจิตและโดยการฟัง พระวาจา ความสามารถที่จะจินตนาการถึงอนาคตที่แตกต่างสำหรับพระศาสนจักร และสถาบันของตนเองในการดำรงไว้ซึ่งพันธกิจที่ตนได้รับมา ส่วนใหญ่แล้วจะขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจที่จะเริ่มกระบวนการฟัง การเสวนา และการไตร่ตรองของชุมชนซึ่งแต่ละปัจเจก บุคคลสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมและเสนอความคิดเห็นของตน ในขณะที่เดียวกันการตัดสินใจ ที่จะ “ก้าวเดินไปด้วยกัน” เป็นเครื่องหมายสำคัญสำหรับครอบครัวมนุษย์ที่ต้องการโครงการ ที่ตนมีส่วนร่วม ซึ่งสามารถที่จะคล้อยตามไปกับการมีน้ำใจดีของทุกคน ต้องเป็นพระศาสนจักร ที่สามารถมีความเป็นเอกภาพและมีภราดรภาพในการเข้าไปมีส่วนร่วมและในความเอื้ออาทร ด้วยความซื่อสัตย์ต่อสิ่งที่ตนเองประกาศสอน ต้องสามารถที่จะยืนอยู่เคียงข้างกับคนยากจน คนที่ต่ำต้อย และฟังเสียงของพวกเขา เพื่อที่จะ “ก้าวเดินไปด้วยกัน” พวกเราจำเป็นต้อง ยินยอมให้ตัวพวกเราเองได้รับการชี้นำจากพระจิตเพื่อที่พวกเราจะได้มีเจตนารมณ์แห่งการ ก้าวเดินไปด้วยกันโดยเข้าไปมีส่วนร่วมด้วยใจกล้าหาญและเป็นอิสระในกระบวนการสนทนา อันเป็นสิ่งที่ขาดเสียมิได้สำหรับ “การปฏิรูปอย่างสม่าเสมอ ซึ่งพระศาสนจักรมีความ จำเป็นเสมอที่พระศาสนจักรเป็นสถาบันมนุษย์” (UR ข้อ 6; EG ข้อ 26)

... เพื่อที่จะ “ก้าวเดินไปด้วยกัน”

พวกเราจำเป็นต้องยินยอมให้ตัวพวกเราเอง
ได้รับการชี้นำจากพระจิต ...

II. พระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกัน อย่างสร้างสรรค์

10 เนื่องจากหนทางแห่งการก้าวเดินไปด้วยกันนี้พระเจ้าทรงคาดหวังจากพระศาสนจักรในสหัสวรรษที่สาม สิ่งที่พระเยซูคริสต์ทรงขอร้องจากพวกเราในความหมายแบบเฉพาะก็ปรากฏอยู่แล้วในคำว่า **“ก้าวเดินไปด้วยกัน”**

ซึ่งเป็น “คำโบราณและนำชวนศรัทธาในธรรมประเพณีของพระศาสนจักร ซึ่งความหมายแท้จริงนั้นเผยให้เห็นถึงถ้อยคำอันล้ำลึกในหนังสือวิวรณ์” เป็น “พระเยซูคริสต์เองที่เผยแสดงว่าพระองค์ทรงเป็น ‘หนทาง ความจริง และชีวิต’ (ยน 14: 6)” และ “คริสตชนผู้ติดตามพระองค์ตั้งแต่เริ่มแรกถูกเรียกร้องให้ ‘ติดตามผู้ที่เป็นหนทาง’ (เทียบ กจ 9:2; 19: 9-23; 22:4; 24: 14-22)” [10] การก้าวเดินไปด้วยกันในมุมมองนี้มีความสำคัญกว่าการเฉลิมฉลองการประชุมของพระศาสนจักรและการชุมนุมของบรรดาบิชอป หรือเรื่องการบริหารภายในพระศาสนจักร อันเป็น “modus vivendi et operandi กล่าวคือวิธีการดำเนินชีวิตและการทำงานพิเศษของพระศาสนจักรพร้อมกับประชากรของพระเจ้า ซึ่งเผยให้เห็นและให้ความหมายในความเป็นเอกภาพเมื่อสมาชิกทุกคนเดินทางไปด้วยกัน รวมตัวกันเป็นชุมชนและมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในพันธกิจแห่งการประกาศพระวรสาร” จึงเป็นการผูกติดกับแก่นนำของพระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกันจนมีการเสนอหัวข้อของการประชุมสมัชชาขึ้นชื่อว่า **“ความเป็นเอกภาพ การมีส่วนร่วม และพันธกิจ”** ในบทนี้เราจะแสดงให้เห็นอย่างสังเขปการอ้างอิงทางเทววิทยาที่เป็นพื้นฐานบางประการซึ่งเป็นหลักการสำคัญในมุมมองนี้

11

ในสหัสวรรษที่หนึ่ง **“การก้าวเดินไปด้วยกัน”** - คือการปฏิบัติของการก้าวเดินไปด้วยกัน - เป็นหนทางปกติที่พระศาสนจักรที่เข้าใจว่าเป็น **“ประชากรที่ร่วมเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระบิดา พระบุตรและพระจิต”** กระทำการสำหรับผู้ที่สร้างความแตกแยกในร่างกายของพระศาสนจักร ปิตาจารย์ของพระศาสนจักรต่างพากันต่อต้านพวกที่ทำให้ความเป็นเอกภาพของพระศาสนจักรที่แตกกระจายไปทั่วโลก ซึ่งเป็นการอธิบายของนักบุญออกัสตินว่าเป็น **“concordissima fidei conspiratio** กล่าวคือเป็นการยินยอมตกลงในความเชื่อของทุกคนที่ได้รับศีลล้างบาป นี่คือการแห่งแห่งการพัฒนาอย่างกว้างๆ ในแก่นแท้ของการก้าวเดินไปด้วยกันในทุกระดับแห่งชีวิตของพระศาสนจักร - ทั้งส่วนท้องถิ่น ภูมิภาค และสากล - ซึ่งจะบรรลุถึงยอดสูงสุดในสภาสังคายนา ภายในขอบฟ้าแห่งพระศาสนจักรที่ได้รับแรงบันดาลใจจากหลักการแห่งการมีส่วนร่วมของทุกคนในชีวิตของพระศาสนจักร นักบุญยอห์น คริสโซสโตมสามารถที่จะกล่าวว่า **“พระศาสนจักรและการก้าวเดินไปด้วยกันเป็นคำที่มีความหมายเดียวกัน”** แม้ในสหัสวรรษที่สองเมื่อพระศาสนจักรมีการย้ายอย่างหนักหน่วงถึงหน้าที่ของฐานันดรแห่งสมณะ วิธีการดำเนินการดังกล่าวก็ได้หยุดยั้งหากจะให้เป็นไปตามครรลองแห่งการเฉลิมฉลองสภาสังคายนา ซีนอดในระดับพระศาสนจักรท้องถิ่นหรือแต่ละเขตศาสนปกครอง และระดับภูมิภาคต้องมีการพิสูจน์เมื่อเกี่ยวกับการกำหนดความจริงและที่เกี่ยวกับความเชื่อ พระสันตะปาปาทรงมีพระประสงค์ที่จะปรึกษากับบรรดาบิชอปเพื่อที่จะทราบเกี่ยวกับความเชื่อของพระศาสนจักรทุกภาคส่วนโดยมีการขอร้องถึงอำนาจของจิตสำนึกในความเชื่อ (sensus fidei) แห่งประชากรทั้งปวงของพระเจ้า ซึ่งเป็นสิ่งที่ **“ไม่รู้จักผิดพลาดในสิ่งที่เชื่อ ‘in credendo’”** (EG ข้อ 119)

... **“พระศาสนจักรและการก้าวเดินไปด้วยกัน เป็นคำที่มีความหมายเดียวกัน”** ...

12

สภาสังคายนาว่าติกันที่ 2 ทอดสมออยู่ในพลวัตแห่งธรรมประเพณี มีการเน้นว่า “พระเจ้ามิได้สร้างมนุษย์ให้เป็นคนศักดิ์สิทธิ์และช่วยให้เขา รอดเพียงแค่นั้นในฐานะที่เป็นปัจเจกบุคคลโดยปราศจากความสัมพันธ์และการเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ตรงกันข้ามเป็นพระประสงค์ของพระองค์ที่ทรงนำ มนุษย์ให้มารวมกันเป็นประชากรหนึ่งเดียวกันที่ยอมรับพระองค์ในความจริง และรับใช้พระองค์ ในความศักดิ์สิทธิ์” (LG ข้อ 9) สมาชิกแห่งประชากรของพระเจ้าเป็นเอกภาพในศีลล้างบาป และ “เป็นพระประสงค์ของพระเยซูคริสต์ ที่บางคนเป็นอาจารย์ เป็นผู้เลี้ยงฝูงแกะ ผู้นำพระ ศาสนจักร เป็นผู้เผยพระธรรมล้ำลึกเพื่อผู้อื่น ทว่าทุกคนต่างก็มีส่วนร่วมในความเท่าเทียมกัน ที่แท้จริงเกี่ยวกับศักดิ์ศรีและกิจกรรมที่เป็นสิ่งสามัญสำหรับสัตบุรุษทุกคนเพื่อสร้างพระ วรกายของพระเยซูคริสต์” (LG ข้อ 32) ดังนั้นผู้ที่ได้รับศีลล้างบาปทุกคนจึงเป็นผู้ที่มีส่วนร่วม ในสมณะภาพ ประกาศ และกษัตริย์ของพระเยซูคริสต์ด้วยการ “ปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ ตาม ความมั่งคั่งสมบูรณ์แห่งพรสวรรค์ของขวัญอันประเสริฐ เป็นกระแสเรียก และพันธกิจของ พวกเขา” พวกเขาต้องขยันขันแข็งในการประกาศพระวรสารทั้งในฐานะส่วนบุคคล และใน ในฐานะที่เป็นประชากรของพระเจ้า

... การปรึกษาหารือกับประชากรของพระเจ้า
ไม่ใช่หมายความว่านี่เป็นเรื่องภายในพระศาสนจักร
ที่มีพลวัตแห่งความเป็นประชาธิปไตยที่มีหลักอยู่บน
คะแนนเสียงส่วนใหญ่แบบทางการเมือง ...

13

สภาพร่างกายเน้นว่าโดยอาศัยการเจิมของพระจิตที่พวกเราได้รับในศีลล้างบาปสัตบุรุษทั้งปวง “ไม่สามารถหลงผิดในเรื่องของความเชื่อ พวกเขาแสดงให้เห็นถึงคุณสมบัติพิเศษประการนี้โดยการไตร่ตรองเหนือธรรมชาติของความเชื่อ ขณะที่ ‘บิชอปตลอดจนถึงฆราวาสคนสุดท้าย’ เห็นพ้องต้องกันในระดับสากลในเรื่องของความเชื่อและศีลธรรม” (LG ข้อ 12) เป็นพระจิตที่ทรงชี้นำประชาสัตบุรุษ “ในความจริงทุกประการ” (ยน 16: 13) โดยอาศัยการกระทำของพระจิต “ธรรมประเพณีนี้สืบทอดมาจากอัครธรรมทูตได้มีการพัฒนาขึ้นในพระศาสนจักร” เพื่อที่ประชากรของพระเจ้าจะได้เจริญเติบโตขึ้น “ในการเข้าใจความจริงและพระวาจาที่ถ่ายทอดต่อกันมา นี้เกิดขึ้นจากการเพ่งพินิจและการศึกษาที่กระทำโดยผู้ที่มีความเชื่อ ซึ่งสะสมสิ่งเหล่านี้ในดวงใจของตน (เทียบ ลก 2: 28, 51) โดยเข้าถึงความเข้าใจฝ่ายจิตซึ่งพวกเขามีประสบการณ์และโดยอาศัยการเทศน์ของผู้ที่ได้รับอำนาจด้วยการสืบทอดตำแหน่งบิชอปพร้อมกับของขวัญแห่งความจริง” (DV ข้อ 8) ที่จริงประชากรเหล่านี้ถูกรวบรวมไว้ด้วยกันจากผู้เลี้ยงดูฝูงแกะจะยึดมั่นอยู่ในคลังแห่งพระวาจาของพระเจ้าที่มอบให้ไว้กับพระศาสนจักรซึ่งยืนยันหยั่งมั่นคงเสมอในคำสอนของบรรดาอัครธรรมทูตในความเป็นเอกภาพแห่งภราดรภาพ ในการหักป้ง และในการอธิษฐานภาวนา “เพื่อการยึดมั่น การปฏิบัติ และการแสดงถึงมรดกแห่งความเชื่อในส่วนของบิชอปและของประชาสัตบุรุษจะกลายเป็นความพยายามเพื่อให้เกิดเอกภาพ” (DV ข้อ 10)

... เป็นพระศาสนจักรที่ “ก้าวไปข้างหน้า”
เป็นพระศาสนจักรที่เป็นธรรมทูต
“ที่เปิดประตูกว้าง” ...

14

ผู้เลี้ยงดูฝูงแกะที่ได้รับการสถาปนาโดยพระเจ้าในฐานะ “ผู้พิทักษ์ที่แท้จริง ผู้ตีความ และประจักษ์พยานของพระศาสนจักรต่าง ๆ” ท่านเหล่านั้น จึงไม่ควรหวั่นกลัวที่จะรับฟังฝูงแกะที่ตนเองได้รับมอบหมายให้ดูแล

การปรึกษาหารือกับประชากรของพระเจ้าไม่ใช่หมายความว่านี่เป็นเรื่องภายในพระศาสนจักร ที่มีพลวัตแห่งความเป็นประชาธิปไตยที่มีหลักอยู่บนคะแนนเสียงส่วนใหญ่แบบทางการเมือง เพราะในพื้นฐานแห่งการมีส่วนร่วมในทุกกระบวนการแห่งการก้าวเดินไปด้วยกันนั้นยังมีพันธกิจร่วมกันในการประกาศพระวรสารและไม่ใช่เป็นตัวแทนของการมีผลประโยชน์ที่ขัดแย้งกัน พุดอีกอย่างหนึ่งคือ นี่เป็นกระบวนการของพระศาสนจักรที่สามารถเกิดขึ้นได้ “ณ หัวใจแห่งชุมชนที่มีโครงสร้างในรูปแบบของฐานันดรสมณะ” อันอยู่ในความสัมพันธ์ที่เป็นผลระหว่างจิตสำนึกในความเชื่อ (sensus fidei) หรือการเป็นพยานในพระจิตแห่งประชากรของพระเจ้ายกกับอำนาจในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้เลี้ยงดูฝูงแกะที่การเห็นพ้องต้องกันอย่างเป็นเอกฉันท์ของพระศาสนจักรทุกระดับในความเชื่อเดียวกันที่ปรากฏให้เห็น กระบวนการก้าวไปด้วยกันทุกประการซึ่งบรรดาบิชอปถูกเรียกร้องให้ไตร่ตรองอย่างจริงจังว่า พระจิตทรงตรัสเช่นไรบ้างกับพระศาสนจักร ไม่ใช่ด้วยความคิดของตนเอง แต่ด้วยการฟังประชากรของพระเจ้าซึ่ง “มีส่วนร่วมด้วยเช่นกันในการประกาศพระวรสารของพระเยซูคริสต์” (LG ข้อ 12) นี่คือรูปแบบที่ชัดเจนของ “การก้าวเดินไปด้วยกัน” ซึ่งจะช่วยให้พระศาสนจักรเจริญเติบโต นักบุญเบเนดิกต์กล่าวไว้ว่า “บ่อยครั้งพระเยซูคริสต์เผยให้เห็นถึงหนทางที่ดีที่สุดที่จะต้องดำเนินไปเช่นไร” โดยเฉพาะกับผู้ที่ไม่มีตำแหน่งสำคัญในชุมชน (เช่นผู้ที่วัยเยาว์ที่สุด) ดังนั้นบรรดาบิชอปพึงใส่ใจระมัดระวังที่จะต้องพยายามก้าวเดินไปถึงทุกคน เพื่อที่การก้าวเดินไปด้วยกันจะคอยคลี่คลายออกมาในสิ่งที่อัครธรรมทูตเปาโลแนะนำต่อชุมชนนั้นๆ จะได้กลายเป็นความจริง “อย่าดับไฟของพระจิต อย่าดูหมิ่นการประกาศพระวาจา จงทดสอบทุกสิ่งและยึดสิ่งที่ดีงามไว้” (1 ธส 5: 19-21)

15

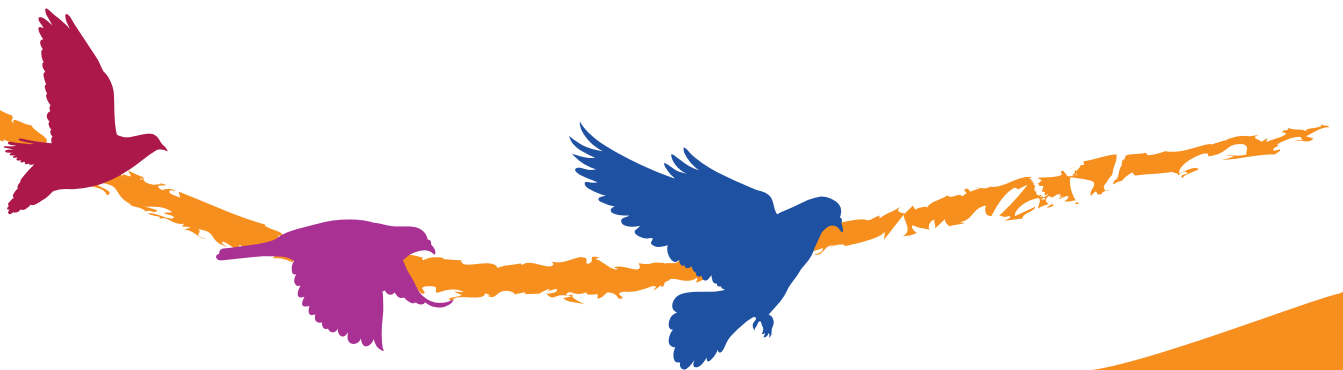
ความหมายของการเดินทางที่พวกเราทุกคนถูกเรียกร้องก่อนอื่นใดหมดคือการค้นหาให้พบใบหน้าและรูปแบบของพระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกัน ซึ่ง “ทุกคนมีบางสิ่งบางอย่างที่ต้องเรียนรู้ ทั้งประชาสัตบุรุษ คณะบิชอปและบิชอปแห่งกรุงโรม (พระสันตะปาปา) ทุกคนต้องฟังกันและทุกคนต้องฟังพระจิต ‘พระจิตแห่งความจริง’ (ยน 14: 17) เพื่อที่จะทราบว่าจะองค์ ‘ตรัสสิ่งใดกับพระศาสนจักร’ (วอ 2: 7)” [19] บิชอปแห่งกรุงโรม (พระสันตะปาปา) ในฐานะที่เป็นบุคคลหลักและรากฐานแห่งความเป็นเอกภาพของพระศาสนจักรจะขอรับรองบิชอปทุกองค์และพระศาสนจักรทุกแห่งซึ่งพวกเขาพร้อมกันเป็นพระศาสนจักรหนึ่งเดียว (เทียบ LG ข้อ 23) ขอให้เข้ามามีส่วนร่วมด้วยความมั่นใจและกล้าหาญในหนทางแห่งการก้าวเดินไปด้วยกัน ใน **“การเดินทางร่วมกันนี้”** พวกเราจะวิงวอนพระจิตโปรดช่วยให้พวกเราพบกับความเป็นเอกภาพที่นำเอาความหลากหลายแห่งของขั้ว พระพรพิเศษ และพันธกิจมาให้พวกเรา เพื่อการกระทำพันธกิจของพระศาสนจักรที่กำลังก้าวเดินไปด้วยกัน เป็นพระศาสนจักรที่ **“ก้าวไปข้างหน้า”** เป็นพระศาสนจักรที่เป็นธรรมทูต **“ที่เปิดประตูกว้าง”** (EG ข้อ 46) นี้รวมถึงการเรียกร้องให้กระชับความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นยิ่งขึ้นกับพระศาสนจักรและชุมชนคริสตชนนิกายอื่นๆ ซึ่งพวกเราต่างก็เป็นเอกภาพในศีลล้างบาปเดียวกัน ดังนั้นมิติแห่ง **“การก้าวเดินไปด้วยกัน”** มีความหมายกว้างและรวมไปถึงมนุษย์ทุกคนที่พวกเรามีส่วนร่วมในโลกทั้งมิติของ **“ความชื่นชมยินดีและความหวัง ความทุกข์เศร้าและความกังวล”** (GS ข้อ 46) พระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกันเป็นเครื่องหมายแห่งการประกาศพระวรสารโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับทุกชุมชนและทุกชาติที่ไม่สามารถเสนอโครงการร่วมกันเพื่อความดีงามของทุกคน การก้าวเดินไปด้วยกันสำหรับพระศาสนจักรในทุกวันนี้เป็นหนทางที่ชัดเจนที่สุดในการเป็น **“เครื่องหมายศักดิ์สิทธิ์สากลแห่งความรอด”** (LG ข้อ 48) อันเป็น **“เครื่องหมายและเครื่องมือแห่งความเป็นเอกภาพอย่างใกล้ชิดกับพระเจ้าและเป็นเอกภาพกับมนุษยชาติทั้งปวง”** (LG ข้อ 1)

III. การฟังพระคัมภีร์

16

พระจิตของพระเจ้าผู้ทรงประทานความสว่างและทำให้ “การก้าวเดินด้วยกัน” ของพระศาสนจักรมีชีวิตชีวา เป็นพระจิตองค์เดียวกันซึ่งทำงานในพันธกิจของพระเยซูคริสต์ ที่ทรงให้สัญญาเกี่ยวกับบรรดาอัศจรรย์มหัศจรรย์และกับลูกหลานของบรรดาศิษย์ ผู้ที่ฟังพระวาจาของพระเจ้าแล้วนำไปปฏิบัติ ตามคำสัญญาของพระเยซูคริสต์พระจิตจะไม่ทรงจำกัดพระองค์ในการยืนยันในการประกาศพระวรสารของพระเยซูคริสต์อย่างต่อเนื่อง แต่จะทรงประทานความสว่างอย่างล้ำลึกแห่งการเผยแสดงของพระองค์และบันดาลให้มีการตัดสินใจที่จำเป็นเพื่อทะนุบำรุงการเดินทางของพระศาสนจักร (เทียบ ยน 14: 25-26; 15: 26-27; 16: 12-15) ดังนั้นจึงเป็นการเหมาะสมที่การเดินทางในการสร้างพระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกันต้องได้รับแรงบันดาลใจด้วย “ภาพสองภาพ” จากพระคัมภีร์ ภาพหนึ่งเกิดจากการมีตัวแทนจาก “เวทียูซุมชน” ซึ่งติดตามอย่างสม่ำเสมอในการเดินทางแห่งการประกาศพระวรสาร ส่วนอีกภาพหนึ่งพูดถึงประสบการณ์ของพระจิตที่เปโตรและยูซุมชนแรก ๆ ได้รับรู้ถึงภัยอันตรายของการมีข้อจำกัดที่ไม่ชอบธรรมในการแบ่งปันความเชื่อ ประสบการณ์ของการก้าวเดินไปด้วยกันด้วยการติดตามพระเยซูคริสต์และในความนบนอบต่อพระจิตจะทำให้พวกเราสามารถได้รับแรงดลใจจากการรำพึงเกี่ยวกับมิติสองประการแห่งการเผยแสดงนี้

พระเยซูคริสต์ ผูกชน อัศจรรย์มหัศจรรย์

17

ภาพแรกปรากฏมาในโครงสร้างพื้นฐานดุจวิถีปกติที่พระเยซูคริสต์ทรงเผยพระองค์ในพระวรสารทั้งหมดเมื่อพระองค์ทรงประกาศการมาถึงแห่งพระอาณาจักรของพระเจ้า โดยแก่นแท้แล้วมีผู้กระทำสามบุคคล (บวกหนึ่ง) ที่เกี่ยวข้อง แน่แน่นอนว่าบุคคลแรกคือพระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นผู้สูงสุดที่ทรงริเริ่มด้วยการหว่านพระวาจา และเครื่องหมายแห่งการมาถึงของพระอาณาจักรโดยปราศจากซึ่ง “ความลำเอียง” (เทียบ กจ 10: 34) ด้วยวิธีการต่างๆ พระเยซูคริสต์ทรงใส่พระทัยเป็นพิเศษกับผู้ “ถูกแยก” ออกจากพระเจ้าและผู้ “ถูกทอดทิ้ง” จากชุมชน (คนบาปและคนยากจนในภาษาพระคัมภีร์) โดยอาศัยพระวาจาและการกระทำพระองค์ทรงประทานความเป็นไทจากบาปให้พวกเราและให้มีการกลับใจสู่ความหวังในพระนามของพระบิดา และในอำนาจของพระจิต แม้แต่ในความหลากหลายโดยการเรียกของพระเยซูคริสต์ การตอบรับของพวกเขา แนวโน้มทั่วไปก็คือความเชื่อจะเกิดขึ้นกลายเป็นคุณค่าของประชาชน การวิงวอนของพวกเขาได้รับการสดับฟัง ความยากลำบากของพวกเขาได้รับความช่วยเหลือ ความเพียบพร้อมของพวกเขาได้รับการชื่นชม ศักดิ์ศรีของพวกเขาได้รับการยืนยันจากการเพ่งพิศของพระเจ้าและได้รับการฟื้นฟูโดยเป็นที่ยอมรับกันในชุมชน

18

ความจริงพันธกิจในการประกาศพระวรสารและสารแห่งความรอดไม่น่าจะเป็นที่เข้าใจกันได้หากปราศจากซึ่งการแจ้งให้กับผู้ที่มารับฟังทราบเสมอ โดยพระเยซูคริสต์ซึ่งพระวรสารพูดถึงคนเหล่านี้ว่าเป็นฝูงชน กล่าวคือ ทุกคนที่ติดตามพระองค์ไปตามหนทางที่พระองค์ดำเนินไป และบางครั้งแม้กระทั่งติดตามพระองค์ไปในความหวังที่จะเห็นเครื่องหมายและพระวาจาแห่งความรอด นี่เป็นตัวอย่างที่สองในฉากแห่งการเผยแสดง การประกาศพระวรสารมิใช่มีเพียงแค่ว่าผู้ที่เป็นปราชญ์บุคคลมีความรู้หรือบุคคลที่ถูกเลือกสรรเพียงไม่กี่คน ทว่าคู่สนทนาของพระเยซูคริสต์เป็น “ประชาชน” ที่มีชีวิตธรรมดาสามัญ “ทุกคน” ที่มีสภาพมนุษย์ซึ่งพระองค์ทรงทำให้พวกเขาได้รับการสัมผัสโดยตรงกับของขวัญและการเรียกให้เข้าสู่ความรอดของพระเจ้า ในทำนองที่ทำให้พวกเราประหลาดใจและบางครั้งถึงกับเป็นที่สะดุดกับผู้ที่ประจักษ์พยาน พระเยซูคริสต์ทรงรับทุกคนจากฝูงชนในฐานะเพื่อนสนทนา พระองค์ทรงฟังหญิงชาวคานาอัน (เทียบ มธ 15: 21-28) ซึ่งไม่สามารถเป็นผู้ที่ถูกยอมรับได้กับการที่เธอถูกตัดออกจากพระพรที่พระองค์นำมา พระองค์ทรงยอมเสวนากับหญิงชาวสะมาเรีย (เทียบ ยน 4: 1-42) แม้ในสายตาของคนทั่วไปนางจะถูกถือว่าเป็นหญิงแพศยา พระองค์ทรงโปรดให้ชายที่เกิดมาตาบอดเป็นไทและมีความเชื่อ (เทียบ ยน 9) ซึ่งผู้นำฝ่ายศาสนาได้อัปเปหิเขาให้เป็นคนที่อยู่นอกขอบเขตแห่งพระพร

... ทว่าคู่สนทนาของพระเยซูคริสต์เป็น

“ประชาชน”

ที่มีชีวิตธรรมดาสามัญ

“ทุกคน”

ที่มีสภาพมนุษย์ ...

19

บางคนติดตามพระเยซูคริสต์อย่างเปิดเผยโดยมีประสบการณ์กับความซื่อสัตย์ของบรรดาศิษย์ในขณะที่คนอื่นถูกขอร้องให้กลับไปดำเนินชีวิตตามปกติ แต่ทุกคนต่างยืนยันถึงอำนาจของความเชื่อที่ช่วยให้พวกเขารอด (เทียบ มธ 15: 28) ในบรรดาผู้ที่ติดตามพระเยซูคริสต์นั้นคือภาพลักษณ์ของบรรดาอัครธรรมทูตผู้ที่พระเยซูคริสต์ทรงเรียกพวกเขามาตั้งแต่นั้น พระองค์ทรงมอบหน้าที่ให้พวกเขามีอำนาจเป็นคนกลางในความสัมพันธ์ของฝูงชนกับการเผยแสดงถึงการมาถึงของพระอาณาจักรของพระเจ้านั้นถือว่ามีความสำคัญ ปัจจัยในการปฏิบัติการที่สามที่เข้ามาในฉากได้เกิดขึ้น ซึ่งต้องขอบคุณพระเจ้าที่ไม่ใช่เฉพาะการเยียวยารักษาและการกลับใจ แต่เป็นเพราะว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นพร้อมกับการเรียกของพระเยซูคริสต์ การเลือกบรรดาอัครธรรมทูตไม่ใช่เป็นอภิสิทธิ์ของการมีตำแหน่งสูงและมีอำนาจ ทว่านั่นเป็นพระพรที่หมายถึงพันธกิจแห่งพระพรและการเป็นกัลยาณมิตรผู้ร่วมงาน พวกเราต้องขอบคุณของขวัญของพระจิตของพระผู้ซึ่งเสด็จกลับคืนพระชนม์ชีพ พวกเขาต้องปกป้องจุดยืนของพระเยซูคริสต์โดยที่ไม่ต้องไปเอาตัวเองเข้าไปแทนพระองค์ ต้องไม่มีการกลั่นกรองตรวจสอบในการประทับอยู่ของพระองค์ แต่ต้องทำให้สิ่งต่าง ๆ ง่ายยิ่งขึ้นที่จะเข้าถึงพระองค์

... การเลือกบรรดาอัครธรรมทูตไม่ใช่
เป็นอภิสิทธิ์ของการมีตำแหน่งสูงและมีอำนาจ
ทว่านั่นเป็นพระพรที่หมายถึงพันธกิจแห่งพระพร
และการเป็นกัลยาณมิตรผู้ร่วมงาน ...

20

พระเยซูคริสต์ ผู้คนที่หลากหลาย อัครธรรมทูต นี่คือนิภาพแห่งพระธรรม
ล้ำลึกที่พวกเราต้องเพ่งพิศไตร่ตรองอย่างลึกซึ้งซึ่งสม่ำเสมอพร้อมกับศึกษา
อย่างลุ่มลึกเพื่อที่พระศาสนจักรจะยิ่งวันยิ่งจะเป็นสิ่งที่ตัวตนเป็น ผู้กระทำ
การทั้งสามประการไม่อาจที่จะสละประเด็นเหล่านี้ไปได้ หากปราศจากซึ่งพระเยซูคริสต์ และ
มีใครอื่นเข้ามาแทนที่พระองค์ การสัญญาระหว่างอัครธรรมทูตและผู้ชนรวมทั้งการเสวนา
ของพวกเขาที่จะลงเอยด้วยการทำตามกลุบายของเกมทางการเมือง หากปราศจากซึ่ง
อัครธรรมทูตที่ได้รับอำนาจจากพระเยซูคริสต์และได้รับการชี้นำจากพระจิตความสัมพันธ์
ระหว่างความจริงแห่งพระวรสารก็จะแตกหักสะบั้น และผู้ชนไม่ว่าจะรับหรือปฏิเสธพระเยซู
คริสต์ก็คงจะตกอยู่ในเงื้อมมือของการนับถือพระเท็จเทียมเกี่ยวกับพระองค์
หากปราศจากซึ่งผู้ชนความสัมพันธ์ของอัครธรรมทูตกับพระเยซูคริสต์ก็จะสิ้นความขลัง
จนเปลี่ยนแปลงเป็นพรรคเป็นพวก และเป็นรูปแบบของศาสนาที่ยึดเอาตนเองเป็นหลัก และ
การประกาศพระวรสารที่เกิดจากการเผยแสดงตนโดยตรงที่พระเจ้าทรงปรากฏเป็นการส่วน
พระองค์ให้กับทุกคนด้วยการมอบความรอดให้แก่พวกเขาก็จะไปถึงความว่างสูญเปล่า
อันไร้คุณค่า

... หากปราศจากซึ่งพระเยซูคริสต์
และมีใครอื่นเข้ามาแทนที่พระองค์
การสัญญาระหว่างอัครธรรมทูตและผู้ชน
รวมทั้งการเสวนาของพวกเขาที่จะลงเอย
ด้วยการทำตามกลุบายของเกมทางการเมือง ...

21

นอกนั้นยังมีปัจจัยตัวกระทำ “พิเศษ” อีกหนึ่งประเด็นหนึ่ง คือศัตรูซึ่งนำเอาฉากแห่งการแตกแยกแห่งปิศาจมาสู่ปัจจัยของการปฏิบัติการทั้งสามประการข้างต้น เมื่อต้องเผชิญหน้ากับปัจจัยที่รบกวนสถานะของไม้กางเขน ยังมีศิษย์บางคนทีละทีงผู้คนที่เปลี่ยนอารมณ์ไป กลักลับกลายเป็นความชั่วร้ายที่ทำให้เกิดการแตกแยก - ดังนั้นพวกเขาจึงขัดขวางทางเดิน - ปรากฏตนเองในรูปแบบต่างๆ ของการเคร่งศาสนาหรืออะไรทำนองนี้ที่เกี่ยวกับศีลธรรมที่ปรากฏออกมาว่าสิ่งเหล่านั้นสำคัญกว่าพระเยซูคริสต์ รวมถึงเล่ห์กลของความเฉลียวฉลาดแกมโกงทางการเมืองที่อ้างอิงว่ามีประสิทธิภาพมากกว่าการใช้จิตไตร่ตรอง เพื่อหลีกเลี่ยงการล่อลวงของ “ปัจจัยตัวกระทำที่สี่” การกลับใจอยู่เสมอเป็นสิ่งจำเป็น ที่เป็นตัวอย่างเกี่ยวกับประเด็นนี้คือเรื่องราวของนายร้อย โครเนลีอัส (เทียบ กจ 10) ซึ่งเป็นเรื่องราวที่เกิดก่อน “สังคายนา” แห่งเยรูซาเล็ม (เทียบ กจ 15) ซึ่งสร้างจุดอ้างอิงที่สำคัญสำหรับพระศาสนจักรที่จะก้าวเดินไปด้วยกัน

พลวัตอันทรงพลังแบบสองเท่า ของการสนทนาระหว่างเปโตรกับโครเนลิอัส (กจ 10)

22

ก่อนอื่นเรื่องเล่าการกลับใจของนายร้อยโครเนลิอัสซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการแจ้งข่าวอย่างหนึ่ง เขาเป็นคนถือศาสนาอื่นซึ่งเข้าใจว่าเป็นชาวโรมัน เขาเป็นทหารชั้นผู้น้อยที่ถูกส่งไปประจำที่เมืองซันซึ่งการปฏิบัติ และหน้าที่ของเขาคือการใช้กำลังในความรุนแรงและการใช้อำนาจอย่างตามใจชอบ ทว่าเขาชอบอุทิศตนให้กับการสวดภาวนาและทำบุญให้ทาน กล่าวคือเขาสร้างความสัมพันธ์กับพระเจ้าและเอาใจใส่ดูแลเพื่อนบ้าน นำแปลกใจที่ทูตสวรรค์เข้ามาในบ้านของเขาแล้วขานชื่อของเขาพร้อมกับเตือนเขาให้ส่งคนรับใช้ของเขาไปที่เมืองยัฟฟา เพื่อเรียกหาเปโตร - สังเกตคำกริยาของการส่ง และคำกริยาของกระแสน้ำเรียก - จากนั้นเรื่องต่อมาก็กลายเป็นการกลับใจของโครเนลิอัส ซึ่งในวันเดียวกันนั้นเปโตรได้รับนิมิตเป็นเสียงที่สั่งให้เขามาและกินเนื้อสัตว์ ซึ่งบางชนิดถือว่าไม่สะอาด เปโตรตอบอย่างเด็ดขาดว่า **“ไม่มีทาง ข้าแต่พระเจ้า”** (กจ 10: 14) ท่านรับรู้เป็นอย่างดีว่าเป็นพระเยซูคริสต์ที่ตรัสกับท่าน แต่ท่านไม่ยอม เพราะว่าคุณสิ่งนั้นขัดกับบัญญัติของคัมภีร์โตราห์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องปฏิบัติตามอัตลักษณ์แห่งศาสนาที่ท่านนับถือและแสดงถึงวิถีของความเข้าใจของการเลือกในฐานะที่เป็นความแตกต่างอันหมายถึงการแยกตัวเองจากผู้อื่น

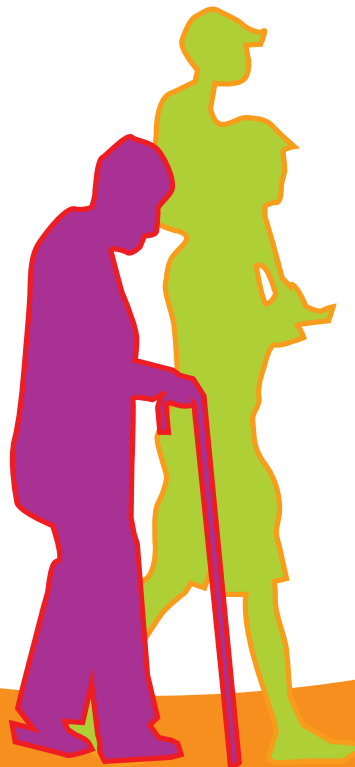
23

อัศจรรย์ที่บุตรรู้สึกไม่สบายใจเป็นอย่างยิ่งและขณะที่ท่านกำลังครุ่นคิดเกี่ยวกับความหมายของสิ่งที่เกิดขึ้นนั้น บุรุษที่นายร้อยโครเนลิอัสส่งไปก็มาถึงที่นั่นพอดี พระจิตแสดงให้เปโตรทราบว่าบุคคลเหล่านี้เป็นผู้แทนของโครเนลิอัส เปโตรตอบด้วยวาจาที่ท่านจำได้ว่าเป็นพระวาจาของพระเยซูคริสต์ที่ได้ตรัสในสวนเกทเซmani “เราคือผู้ที่พวกท่านกำลังตามหา” (กจ 10: 21) นี่คือการสนทนาที่แท้จริงและเหมาะสม เป็นข้อความที่บังเกิดผลยิ่งใหญ่และเจ็บปวดของการที่ต้องทิ้งความเชื่อทางศาสนา และวัฒนธรรมของตน เปโตรยอมร่วมรับประทานอาหารกับคนต่างศาสนาซึ่งท่านเองครุ่นคิดอยู่เสมอว่านั่นเป็นสิ่งต้องห้าม ขณะเดียวกันท่านก็รับรู้อย่างดีว่านี่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตและเป็นเครื่องหมายแห่งความเป็นหนึ่งเดียวกับผู้อื่น เป็นการพบปะกับผู้อื่น เป็นการต้อนรับพวกเขา เป็นการเดินทางไปด้วยกันกับพวกเขา เป็นการเข้าไปในบ้านพวกเขาซึ่งเป็นการทำให้ความหมายแห่งวิสัยทัศน์ของเปโตรเป็นจริง ไม่มีมนุษย์ผู้ใดคู่ควรในสายพระเนตรของพระเจ้า และความแตกต่างที่เกิดขึ้นในการเป็นผู้ได้รับเลือกนั้นไม่ได้หมายความว่า เป็นผู้ที่มีอภิสิทธิ์พิเศษ แต่เป็นการบริการรับใช้และการเป็นประจักษ์พยานในความเป็นสากลภาพของพระจิต

... ไม่มีมนุษย์ผู้ใดคู่ควรในสายพระเนตรของพระเจ้า
และความแตกต่างที่เกิดขึ้นในการเป็นผู้ได้รับเลือก
นั้นไม่ได้หมายความว่า เป็นผู้ที่มีอภิสิทธิ์พิเศษ
แต่เป็นการบริการรับใช้และการเป็นประจักษ์พยาน
ในความเป็นสากลภาพของพระจิต ...

24

ทั้งโครเนลีสและเปโตรร่วมมือกับผู้อื่นในการเดินทางแห่งการกลับใจของพวกเขาดำเนินการเป็นมิตรกับพวกเขาในการเดินทาง การกระทำของอัครธรรมทูตทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จไปด้วยการสร้างชุมชนจัดเครื่องกีดขวาง พร้อมกับส่งเสริมการพบปะกัน พระวาจาที่มีบทบาทสำคัญในการพบปะกันระหว่างผู้นำสองคน โครเนลีสเริ่มด้วยการแบ่งปันประสบการณ์ของตน เปโตรฟังเขาแล้วจึงสนทนาและเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนให้เขาทราบพร้อมกับเป็นประจักษ์พยานในความใกล้ชิดของพระเยซูคริสต์ผู้ทรงออกไปพบผู้คนเป็นการส่วนตัว เพื่อที่จะทำให้เขาเป็นไทจากสิ่งที่เขาเป็นนักโทษแห่งความชั่วร้ายที่คอยทรมานมนุษย์ (เทียบ กจ 10: 38) การสื่อสารกันทำนองนี้ก็คล้ายกับสิ่งที่เปโตรจะนำไปปฏิบัติในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อผู้ที่มีความเชื่อและได้รับการเข้าสู่หนัดตำหนิเปโตร กล่าวหาท่านว่าเป็นผู้ที่ทำลายธรรมประเพณี ซึ่งทุกคนดูเหมือนจะใส่ใจในประเด็นนี้ในขณะที่ไม่สนใจใยดีต่อพระพรของพระจิต “ท่านเข้าไปในบ้านของคนที่ไม่ได้รับพิธีสัหนต์และรับประทานอาหารกับพวกเขา” (กจ 21: 3) ในช่วงที่เกิดความขัดแย้ง เปโตรเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนให้พวกเขาฟัง และปฏิบัติแห่งการตื่นตระหนกและความไม่เข้าใจพร้อมกับการต่อต้าน แน่ใจว่านี่ทำให้คู่สนทนาซึ่งในตอนแรกจะก้าวร้าวและดื้อรั้นค่อยๆ ยอมฟังและยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้น พระคัมภีร์จะช่วยตีความหมายเช่นเดียวกันกับสิ่งที่เกิดขึ้นใน “สภาสังคายนา” แห่งกรุงเยรูซาเล็มในกระบวนการไตร่ตรองที่ประกอบด้วย การฟังด้วยกันในองค์พระจิต

IV.

การก้าวเดินไปด้วยกันในเชิงปฏิบัติ: การสนทนาระหว่างเปโตรกับโครเนลิอัส (กจ 10)

25

เมื่อได้รับความสว่างจากพระวาจาและหยั่งรากลึกในธรรมประเพณี
หนทางแห่งการก้าวเดินไปด้วยกันจึงมีรากเหง้าอยู่ในชีวิตที่เป็นรูปธรรม
แห่งประชากรของพระเจ้า ความจริงเรื่องนี้ยังคงเป็นความแปลกที่ว่า
ยังเป็นทรัพยากรพิเศษด้วย เป้าหมายของภาคปฏิบัตินี้ - การก้าวเดินไปด้วยกัน - ยังเป็น
ยุทธวิธีด้วย พุดอีกอย่างหนึ่งคือ เหมือนกับการสร้างบริเวณพื้นที่งานในการก่อสร้างหรือ
ประสบการณ์นำร่อง ซึ่งทำให้เป็นไปได้ที่จะเริ่มเก็บเกี่ยวผลโดยทันทีในพลวัตของการกลับใจ
เมื่อการก้าวเดินไปด้วยกันนำมาสู่ชุมชนคริสตชน ในอีกมุมมองหนึ่งนี้จะสามารถอ้างอิงได้ก็
โดยประสบการณ์แห่งการก้าวเดินไปด้วยกันที่นำมาปฏิบัติเท่านั้นในระดับต่างๆ ด้วยมาตรการ
ของความเข้มข้นที่แตกต่างกัน ปัจจัยที่มีคุณค่าสำหรับการไตร่ตรองในทิศทางที่พวกเขา
จะก้าวไปนั้นจะทำกันอย่างเต็มพลังจนประสบกับความสำเร็จ และยังคงต้องคำนึงถึงข้อจำกัด
และความยากลำบากด้วย แน่แน่นอนว่า ณ จุดนี้การอ้างอิงหมายถึงประสบการณ์ที่ถูกทำให้เป็น
จริงด้วยการเดินทางที่ก้าวไปด้วยกันในปัจจุบัน และยังหมายถึงทุกสิ่งในรูปแบบของ
“การเดินทางไปด้วยกัน” ที่กำลังมีประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน แม้คำว่าก้าวเดินไป
ด้วยกันจะยังไม่เป็นทราบกันหรือนำมาปฏิบัติกันอย่างจริงจังก็ตาม

คำถามพื้นฐาน

26

คำถามพื้นฐานที่ชี้้นำการปรึกษาหารือกับประชากรของพระเจ้าดังที่ระบุไว้ตั้งแต่ต้นมีดังต่อไปนี้:

พระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกันในการประกาศพระวรสาร “การเดินทางด้วยกัน” การเดินทางด้วยกันเกิดขึ้นได้อย่างไรในทุกวันนี้ในพระศาสนจักรของท่าน? มีขั้นตอนอะไรบ้างที่พระจิตทรงเชื่อเชิญให้พวกเราเดินเพื่อที่จะเจริญเติบโตขึ้นใน “การเดินทางด้วยกัน” ของพวกเรา?

เพื่อที่จะตอบคำถาม ท่านถูกเชิญให้ต้องปฏิบัติ คือ

- ก) ถามตนเองก่อนว่ามีประสบการณ์อะไรบ้างในพระศาสนจักรของท่านเกี่ยวกับคำถามพื้นฐานนี้
- ข) ทบทวนประสบการณ์เหล่านี้ให้ลึกซึ้ง สิ่งต่าง ๆ นี้ก่อให้เกิดความชื่นชมยินดีอะไรบ้าง? มีความยากลำบากและอุปสรรคอะไรบ้างที่พวกเขาประสบ? มีบาดแผลอะไรบ้างที่พวกเขานำมาเปิดเผยในที่สาธารณะ? มีความคิดเชิงลึกอะไรบ้างที่พวกเขาสามารถคิดได้?
- ค) รวบรวมผลต่าง ๆ นำมาแบ่งปันกัน ในประสบการณ์เหล่านี้มีเสียงของพระจิต ก้องกังวาน ณ ที่ใดบ้าง? พระองค์ทรงขอร้องสิ่งใดจากพวกเรา? มีข้อใดบ้างที่ต้องยืนยัน ความเป็นไปได้ที่จะเปลี่ยนแปลง ขั้นตอนใดบ้างที่ต้องดำเนิน? พวกเราเห็นพ้องต้องกันเมื่อใด? ยังมีหนทางใดบ้างที่คงเปิดให้กับพระศาสนจักรของพวกเรา?

การตัดสินใจที่แตกต่าง ของการก้าวเดินไปด้วยกัน

27 ในการสวดภาวนา การรำพึงไตร่ตรอง และในการแบ่งปันที่ถูกกระตุ้นด้วยคำถามพื้นฐาน เป็นโอกาสที่ต้องคิดถึงสามระดับในการก้าวเดินไปด้วยกัน ซึ่งจะต้องนำไปปฏิบัติคือเป็น “มิตธรรมนุญของพระศาสนจักร”

- ระดับของรูปแบบที่พระศาสนจักรดำรงชีวิตและทำงานตามปกติซึ่งแสดงออกถึงธรรมชาติของตนในฐานะที่เป็นประชากรของพระเจ้าที่เดินทางไปด้วยกัน และรวมตัวกันในการชุมนุมโดยพระเยซูคริสต์ด้วยอำนาจของพระจิตเพื่อประกาศพระวรสาร รูปแบบนี้เป็นจริงได้โดยอาศัย “ชุมชนที่ฟังพระวาจาและทำการเฉลิมฉลองศีลมหาสนิท ความเป็นพี่น้องแห่งความเป็นเอกภาพ ความรับผิดชอบร่วมกันและการมีส่วนร่วมของประชากรทุกคนของพระเจ้าในชีวิตและพันธกิจของพระศาสนจักรในทุกระดับ และจะมีความแตกต่างกันระหว่างพันธกิจและบทบาท”
- ระดับโครงสร้างของพระศาสนจักรและกระบวนการซึ่งถูกกำหนดโดยมติเทววิทยาและประมวลกฎหมายของพระศาสนจักร ซึ่งธรรมชาติแห่งการก้าวเดินไปด้วยกันของพระศาสนจักรแสดงตนในรูปแบบของสถาบันในระดับท้องถิ่น ระดับภูมิภาค และระดับสากล
- ระดับของการกระบวนการก้าวเดินไปด้วยกันในเหตุการณ์ที่พระศาสนจักรถูกเรียกร้องโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกระบวนการเฉพาะที่กำหนดไว้โดยระเบียบวินัยของพระศาสนจักร

แม้ว่าจะมีความชัดเจนในมุมมองแห่งตรรกะทั้งสามระดับนี้ต้องมีการเชื่อมสัมพันธ์ซึ่งกันและกันและต้องปฏิบัติไปพร้อมกันอย่างกระชับแน่น มิฉะนั้นแล้วผลที่ตรงกันข้ามจะเกิดขึ้นและความน่าเชื่อถือของพระศาสนจักรจะถูกบั่นทอน ความจริงหากพวกเราไม่ยึดติดอยู่กับโครงสร้างและกระบวนการรูปแบบของการก้าวเดินไปด้วยกันก็จะเกิดการเสื่อมถอยลงอย่างง่ายตายจากระดับแห่งความตั้งใจและความปรารถนาจนเหลือเพียงแค่วากรรมในขณะที่กระบวนการและเหตุการณ์ในการทบทวนประสบการณ์หากไม่ได้รับแรงบันดาลใจจากรูปแบบที่ดีพอก็อาจจะกลายเป็นพิธีการที่ว่างเปล่า

28

ยิ่งไปกว่านั้นในการทบทวนประสบการณ์จริงจำเป็นต้องระลึกไว้เสมอว่า **“การก้าวเดินไปด้วยกัน”** อาจเข้าใจได้จากสองมุมมองที่แตกต่างกัน มุมมองแรกจะมองไปที่ชีวิตภายในของพระศาสนจักร ความสัมพันธ์องค์ประกอบต่างๆ (ที่สำคัญที่สุดเรื่องแรกคือระหว่างสัตบุรุษกับผู้นำพระศาสนจักร ผู้เลี้ยงดูผู้แกะ และองค์กรที่มีส่วนร่วมซึ่งมองจากกฎหมายรวมถึงซีนอดของเขตศาสนนปกครองด้วย) และชุมชนความเชื่อที่มีการแบ่งแยกกัน (โดยเฉพาะวัด) จึงต้องมีการพิจารณากันถึงความสัมพันธ์ระหว่างบรรดาบิชอปและบิชอปแห่งกรุงโรม (พระสันตะปาปา) องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการก้าวเดินไปด้วยกันโดยตรง (สภาซีนอดของพระศาสนจักรแห่งพระอัยกาในจารีตตะวันออก สภาสังคายนาของคณะพระอัยกาคาทอลิกที่มีการปกครองตนเอง และสภาบิชอปคาทอลิกที่มีการแสดงออกมาในระดับชาติ ระดับทวีป และระดับโลก) แล้วยังขยายต่อไปยังหนทางที่แต่ละพระศาสนจักรที่รวมตัวกันส่งเสริมรูปแบบต่างๆ แห่งชีวิต ฤษีนักพรต ชีวิตนักบวชชายหญิง และชีวิตผู้ถวายตัว สมาพันธ์ฆราวาสและกระบวนการขับเคลื่อนต่างๆ แห่งสถาบันพระศาสนจักรประเภทต่างๆ (โรงเรียน โรงพยาบาล มหาวิทยาลัย มูลนิธิ องค์กรกุศลและให้ความช่วยเหลือสังคมสงเคราะห์ ฯลฯ) ที่สุดมิตินี้ยังรวมถึงความสัมพันธ์ ความคิดริเริ่มทั่วไปกับบรรดาพี่น้องคริสตศาสนิกที่นับถือนิกายต่างๆ ที่พวกเรามีส่วนร่วมในของขวัญแห่งศีลล้างบาปเดียวกัน

29

มิติที่สองจะพิจารณาว่าประชากรของพระเจ้าจะเดินทางด้วยกันกับครอบครัวมนุษยชาติทั้งปวงอย่างไร ดังนั้นการพิจารณาของพวกเราจะมุ่งไปยังสภาพของความสัมพันธ์ การเสวนา และความคิดร่วมกันที่อาจเป็นไปได้กับผู้ที่มีความเชื่ออื่น ๆ หรือผู้ที่นับถือศาสนาอื่น ๆ กับผู้ที่อยู่ห่างไกลจากความเชื่อ รวมถึงสิ่งแวดล้อมของสังคมและกลุ่มพิเศษต่างๆ กับสถาบันของพวกเขา (โลกของการเมือง วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเงิน แรงงาน สหภาพการค้า สมาคมธุรกิจ ชนกลุ่มน้อยต่างๆ คนยากจน คนที่ถูกทอดทิ้ง ฯลฯ)

ประเด็นสำคัญ 10

หัวข้อที่ต้องศึกษาค้นคว้าวิจัย

30

เพื่อที่จะช่วยชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของประสบการณ์และการช่วยให้เกิดผลดีมากยิ่งขึ้นในการปรึกษาหารือ สำนักเลขาธิการยื่นขอแสดงให้เห็น 10 ประเด็นแห่งมิติต่างๆ ของ “การดำเนินชีวิตที่ก้าวเดินไปด้วยกัน” ที่ควรนำมาปรับใช้ในบริบทของท้องถิ่นที่มีความแตกต่างกัน และบางครั้งบางคราวต้องผืนึกเข้าด้วยกัน มีการอธิบาย ทำให้ดูง่ายขึ้น ทำให้ล้าลึกขึ้นโดยใส่ใจเป็นพิเศษโดยเฉพาะกับผู้ที่มีความลำบากในการมีส่วนร่วมและตอบสนอง คู่มือ (Vademecum) ที่แนบมากับเอกสารนี้จะเป็นเครื่องมือ เป็นเพื่อนร่วมเดินทาง และข้อเสนอ เพื่อที่กลุ่มต่างๆ ที่มีคำถามจะสามารถได้รับแรงบันดาลใจจากการอธิษฐานภาวนา การอบรม การไตร่ตรอง และการแลกเปลี่ยนความรู้กัน

ประเด็นที่ 1 การเป็นเพื่อนร่วมเดินทาง

ในพระศาสนจักรและในสังคมพวกเราต่างอยู่เคียงข้างกันบนถนนเดียวกัน
ในพระศาสนจักรท้องถิ่นของท่าน ใครบ้างเป็นผู้ที่ “เดินทางไปด้วยกัน”? เมื่อพวกเราพูดว่า “พระศาสนจักรของเรา” มีใครเป็นผู้มีส่วนบ้าง? ใครเป็นบุคคลที่ขอให้พวกเราเดินทางไปด้วยกัน? ใครเป็นเพื่อนผู้ร่วมเดินทางบนถนน รวมถึงผู้ที่อยู่นอกขอบเขตพระศาสนจักรด้วยไหม? มีใครบ้างหรือกลุ่มใดบ้างที่ถูกทิ้งให้เป็นบุคคลชายขอบสังคม นี่เป็นเพียงสิ่งที่พูดกันแบบลอยๆ หรือว่าเป็นความจริง

ประเด็นที่ 2 การฟัง

การฟังเป็นก้าวแรก ทว่าการฟังเรียกร้องให้ต้องเปิดใจกว้างโดยปราศจากความลำเอียงใดๆ พระศาสนจักรของพวกเรา “จำเป็นต้องฟัง” ฟังใครบ้าง? ต้องฟังเสียงฆราวาส โดยเฉพาะเยาวชนและสตรีด้วยไหม? พวกเราผนึกเอาการมีส่วนร่วมของผู้ถวายตัวทั้งชายและหญิงเข้ามาอย่างไร? ยังมีพื้นที่อีกไหมสำหรับเสียงของชนส่วนน้อย คนที่ไม่มีผู้ใดสนใจ และคนที่ถูกตัดขาดจากสังคม? พวกเรามีความลำเอียงและความเคยชินที่เป็นอุปสรรคต่อการฟังของพวกเราหรือไม่? พวกเรารับฟังในบริบทของสังคมและวัฒนธรรมที่พวกเราดำเนินชีวิตอยู่อย่างไร?

ประเด็นที่ 3 การกล้าพูดออกมา

ทุกคนได้รับการเชิญให้พูดออกมาด้วยความกล้าหาญและจริงใจโดยผนึกเอาเสรีภาพ ความจริง และความรักเข้าไว้ด้วยกัน พวกเราส่งเสริมการสื่อสารที่เป็นอิสระและรูปแบบที่ถูกต้องแท้จริงในชุมชนและองค์กรอย่างไร โดยปราศจากการตีสองหน้าและการฉกฉวยโอกาส? และในสังคมที่พวกเราเป็นส่วนหนึ่ง? พวกเราจัดการพูดเรื่องที่มีความสำคัญต่อพวกเราเมื่อใดและอย่างไร? ความสัมพันธ์กับระบบการสื่อสาร (ไม่เพียงแค่อินเทอร์เน็ต) พวกเราทำงานกันอย่างไร? ใครเป็นผู้พูดแทนชุมชนคริสตชน และมีการเลือกพวกเขาขึ้นอย่างไร?

ประเด็นที่ 4 การเฉลิมฉลองพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์

“การเดินทางไปด้วยกัน” จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อต้องมีพื้นฐานอยู่กับการฟังซึ่งกันและกันในชุมชน ในการฟังพระวาจา และในการเฉลิมฉลองศีลมหาสนิท การสวดภาวนาและพิธีกรรมเป็นแรงบันดาลใจและชี้แนะ “การเดินทางด้วยกัน” ของพวกเราอย่างไร? พวกเราส่งเสริมการมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งของสัตบุรุษทุกคนในจารีตพิธีกรรม และการปฏิบัติกิจกรรมเพื่อสร้างความศักดิ์สิทธิ์อย่างไร? ในชุมชนความเชื่อของพวกเรามีการกระทำอะไรบ้างเพื่อส่งเสริมพันธกิจของผู้อ่านและผู้ช่วยพิธีกรรม?

ประเด็นที่ 5 การรับผิดชอบร่วมกันในการทำพันธกิจ

การก้าวเดินไปด้วยกันก็เพื่อที่จะรับใช้พันธกิจของพระศาสนจักร ซึ่งสมาชิกทุกคนถูกเรียกร้องให้ต้องมีส่วนร่วม เนื่องจากพวกเราทุกคนเป็นศิษย์ธรรมทูต ผู้ที่ได้รับศีลล้างบาป แต่ละคนถูกเรียกร้องให้ต้องเป็นผู้นำในการทำพันธกิจอย่างไร? ชุมชนให้การสนับสนุนสมาชิกที่อุทิศตนรับใช้สังคมอย่างไร (หน้าที่ฝ่ายสังคมและการเมือง การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์และการสอนเรียน การส่งเสริมความยุติธรรมในสังคม การปกป้องสิทธิมนุษยชน การเอาใจใส่ดูแลบ้านส่วนรวมของพวกเรา ฯลฯ)? ท่านช่วยพวกเขาให้ทำหน้าที่ในตรรกะแห่งพันธกิจอย่างไร? การไตร่ตรองเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการทำพันธกิจทำกันอย่างไร มีใครร่วมบ้าง? ขนบธรรมเนียมที่แตกต่างกันที่เป็นอัตลักษณ์ของพระศาสนจักรหลายแห่งโดยเฉพาะในจารีตตะวันออกนั้นได้มีการปรับและเปลี่ยนที่มีความเกี่ยวข้องกับรูปแบบของการก้าวเดินไปด้วยกันหรือไม่เพื่อเห็นแก่การเป็นประจักษ์พยานของคริสตชนที่มีประสิทธิภาพ? การทำงานร่วมมือกันในพระศาสนจักรซึ่งพื้นที่แตกต่างที่มีการปกครองตนเองนั้นเป็นอย่างไรบ้าง?

ประเด็นที่ 6 การเสวนาในพระศาสนจักรและในสังคม

การเสวนาคือหนทางแห่งความพากเพียรที่ยังรวมถึงความเจ็บและความทุกข์ แต่สามารถที่จะส่งสมประสบการณ์ของบุคคลและของประชาชน พวกเรามีที่ใดและรูปแบบใดแห่งการเสวนาภายในพระศาสนจักรของเรา? มีการจัดการวิสัยทัศน์ ความขัดแย้ง และความยากลำบากให้ไต่ถามกันอย่างไร? พวกเรามีการส่งเสริมความร่วมมือกันกับเขตศาสนปกครองใกล้เคียง กับคณะนักบวชในท้องถิ่น กับสมาคมฆราวาสและกระบวนขับเคลื่อนต่างๆ อย่างเป็นอย่างไร? พวกเรามีประสบการณ์ของการเสวนาและพวกเรามีปณิธานร่วมกันอะไรบ้างกับผู้ที่มีความเชื่อในศาสนาอื่น ๆ และผู้ที่ไม่มีความเชื่อ? พระศาสนจักรเสวนาและเรียนรู้จากองค์กรอื่นของสังคมอย่างไรในเรื่องของการเมือง เศรษฐกิจ สังคมพลเรือน คนยากจน...?

ประเด็นที่ 7 การเสวนากับคริสตชนนิกายอื่น

การเสวนาระหว่างคริสตชนที่มีความเชื่อต่างกัน แต่มีความเป็นหนึ่งเดียวในศีลล้างบาปมีคุณสมบัติพิเศษในการเดินทางที่ก้าวไปด้วยกัน พวกเรามีความสัมพันธ์อย่างไรบ้างกับพี่น้องชายหญิงที่เป็นคริสตชนของนิกายอื่น ๆ ? มีประเด็นใดบ้างที่พวกเขาสนใจ? พวกเราได้รับผลเช่นไรบ้างจาก “การก้าวเดินไปด้วยกัน” นี้? มีปัญหาอะไรบ้างไหม?

ประเด็นที่ 8 อำนาจและการมีส่วนร่วม

พระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกันเป็นพระศาสนจักรของการมีส่วนร่วมและมีความรับผิดชอบร่วมกัน พวกเราจะพบเป้าหมาย หนทางที่จะบรรลุ และขั้นตอนที่จะดำเนินการอย่างไร? มีการใช้อำนาจกันอย่างไรภายในแต่ละพระศาสนจักร? การทำงานกันเป็นทีมและการรับผิดชอบร่วมกันเป็นอย่างไรบ้าง? มีการส่งเสริมพันธกิจของฆราวาสและความรับผิดชอบของสัตบุรุษกันอย่างไร? คณะทำงานของซินอดทำงานประสานกันอย่างไรในระดับของแต่ละพระศาสนจักร? เป็นประสบการณ์ที่มีประสิทธิผลหรือไม่อย่างไร?

ประเด็นที่ 9 การไตร่ตรองและการตัดสินใจ

ในรูปแบบของการก้าวไปด้วยกันการตัดสินใจทำโดยการไตร่ตรองโดยมีหลักการอยู่ที่การเห็นพ้องต้องกันที่เกิดจากความชอบน้อมในพระจิต โดยอาศัยกระบวนการและวิธีการใดที่พวกเราไตร่ตรองด้วยกันและทำการตัดสินใจ? สิ่งใดจะพัฒนาให้ดีกว่าได้และอย่างไร? พวกเราส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในชุมชนที่มีโครงสร้างแบบฐานันดรแห่งสมณะอย่างไร? พวกเราจะสร้างความกระจ่างให้กับขั้นตอนในการปรึกษาหารือและกระบวนการตัดสินใจอย่างไร? พวกเราจะใช้เครื่องมืออะไรในการส่งเสริมความโปร่งใสและความรับผิดชอบ?

ประเด็นที่ 10 การอบรมตัวเราในการก้าวเดินไปด้วยกัน

ชีวิตแห่งการก้าวเดินไปด้วยกันถูกเรียกร้องให้เป็นหลักแห่งการอบรมบุคคลและคริสตชน ครอบครัวและชุมชน พวกเราจะอบรมประชาชนอย่างไรโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีบทบาทต้องรับผิดชอบภายในชุมชนคริสตชน เพื่อที่จะทำให้พวกเขามีความสามารถมากขึ้นใน “การเดินทางไปด้วยกัน” โดยการฟังซึ่งกันและกันและดำเนินการเสวนากัน? พวกเราใช้การอบรมแบบใดสำหรับการไตร่ตรองและการใช้อำนาจ? เครื่องมืออะไรที่จะช่วยให้พวกเราอ่านพลวัตแห่งวัฒนธรรมที่พวกเรานับถือและผลกระทบของพลวัตในรูปแบบในพระศาสนจักรของเรา?

การช่วยเหลือในการปรึกษาหารือ

31

เป้าหมายในขั้นตอนแรกของการก้าวเดินไปด้วยกันคือการส่งเสริมกระบวนการปรึกษาหารือกันในแนวกว้างเพื่อที่จะรวบรวมความมั่งคั่งสมบูรณ์แห่งประสบการณ์ของการดำเนินชีวิตในการก้าวเดินไปด้วยกัน

ในความหลากหลายของโฉมหน้า ซึ่งรวมถึงผู้นำพระศาสนจักรผู้เลี้ยงดูฝูงแกะ ประชาสัตบุรุษของพระศาสนจักรในระดับที่มีความแตกต่างกันในทุกระดับโดยอาศัยเครื่องมือที่เหมาะสมที่สุดตามความเป็นจริงของแต่ละท้องถิ่น การปรึกษาหารือที่ประสานโดยบิชอปจะถูกส่งต่อไปยัง “ศาสนบริกร บาทหลวง สังฆานุกร และประชาสัตบุรุษของพระศาสนจักรท้องถิ่นทั้งส่วนบุคคลและสมาคมโดยไม่มองข้ามการมีส่วนร่วมอันทรงคุณค่าของสถาบันชายหญิงของผู้ถวายตัว” (EC ข้อ 7) ข้อเสนอขององค์กรที่เข้ามามีส่วนร่วมของพระศาสนจักรท้องถิ่นจะได้รับการขอร้องเป็นพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งของสภาสมณะและสภาอภิบาลซึ่ง “พระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกันสามารถที่จะเป็นรูปเป็นร่างได้อย่างแท้จริง” [22] คุณค่าอันเท่าเทียมกันจะเป็นข้อเสนอของหน่วยงานของพระศาสนจักรอื่นๆ ที่จะมีการส่งเอกสารเตรียมไปให้ รวมทั้งของผู้ที่ประสงค์จะส่งข้อเสนอของตนโดยตรง สูดท้ายสิ่งที่มีความสำคัญขึ้นพื้นฐานที่เสียงของคนยากจนและคนที่ถูกตัดออกจากสังคมจะต้องมีพื้นที่ให้พวกเขาได้ยิน ไม่ใช่มีเพียงแค่เสียงของบางคนที่มีบทบาท หรือความรับผิดชอบในบางสิ่งบางอย่างภายในพระศาสนจักร

32

เนื้อหาที่พระศาสนจักรแต่ละแห่งจะสรุปเมื่อสิ้นสุดขั้นตอนของการปรึกษาหารือและการไตร่ตรองจะเป็นข้อเสนอให้กับการเดินทางของพระศาสนจักรสากล เพื่อที่จะทำให้ขั้นตอนต่อไปง่ายขึ้น และยั่งยืนเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องเน้นถึงผลของคำภาวนาและการไตร่ตรองด้วยการอธิบายไม่เกิน 10 หน้า หากจำเป็นในการรวบรวมบทความและอธิบายให้ได้ดียิ่งขึ้นบทความอื่นสามารถนำมาผนึกเข้าไปได้เป็นภาคผนวกเพื่อเป็นการสนับสนุน พวกเราพึงรำลึกถึงเป้าหมายของการก้าวเดินไปด้วยกัน ดังนั้นการปรึกษาหารือกันนี้จึงมิใช่เป็นการผลิตเอกสารสวยหรูเท่านั้น แต่ต้องเป็น “การสร้างคามฝันที่ได้มาจากการพยากรณ์ และวิสัยทัศน์ รวมทั้งความหวังที่จะเจริญเติบโต อันเป็นแรงบันดาลใจให้กับความไว้วางใจ ที่เยียวยาบาดแผล ที่ประสานความสัมพันธ์กัน ที่สร้างรุ่งอรุณแห่งความหวัง ที่จะเรียนรู้จากกันและกัน และที่จะสร้างทรัพยากรอันประเสริฐเลิศหรูซึ่งจะจุดประกายให้กับจิตใจ ที่จะมีหัวใจที่อบอุ่น และสร้างพลังให้กับมือของเรา”

- [1] The stages of the synodal journey are reported below:
- [2] FRANCIS, Address for the ceremony commemorating the 50th anniversary of the institution of the Synod of Bishops (17 October 2015).
- [3] Cf. www.synod.va
- [4] FRANCIS, Letter to the People of God (20 August 2018), introduction.
- [5] Ibid., no. 2.
- [6] Ibid.
- [7] Ibid.
- [8] FRANCIS, Address at the Ceremony Commemorating the 50th Anniversary of the Institution of the Synod of Bishops.
- [9] ITC, Synodality in the Life and Mission of the Church (2 March 2018), no. 3.
- [10] Ibid.
- [11] Ibid., no. 6.
- [12] CYPRIAN, The Lord's Prayer, 23
- [13] AUGUSTIN, Letter 194, 31.
- [14] JOHN CHRYSOSTOM, Commentary on Psalm 149.
- [15] ITC, Synodality in the Life and Mission of the Church, no. 6.
- [16] FRANCIS, Address at the Ceremony Commemorating the 50th Anniversary of the Institution of the Synod of Bishops.
- [17] ITC, Synodality in the Life and Mission of the Church, no. 69.
- [18] BENEDICT, Rule, 3.3.
- [19] FRANCIS, Address at the Ceremony Commemorating the 50th Anniversary of the Institution of the Synod of Bishops.
- [20] ITC, Synodality in the Life and Mission of the Church, no. 70.
- [21] Ibid.
- [22] FRANCIS, Address at the Ceremony Commemorating the 50th Anniversary of the Institution of the Synod of Bishops.
- [23] FRANCIS, Address at the Opening of the Synod of Bishops on Young People (3 October 2018).
- [01156-EN.01] [Original text: Italian]

... พวกเราพึงรำลึกถึงเป้าหมายของ
การก้าวเดินไปด้วยกัน
ตั้งนั้นการปรึกษาหารือกันนี้ จึงมิใช่
เป็นการผลิตเอกสารสวยหรูเท่านั้น แต่ต้องเป็น
“การสร้างคามฝันที่ได้มาจากการพยากรณ์
และวิสัยทัศน์ รวมทั้งความหวังที่จะเจริญเติบโต
อันเป็นแรงบันดาลใจให้กับความไว้วางใจ
ที่เยียวยาบาดแผล ที่ประสานความสัมพันธ์กัน
ที่สร้างรุ่งอรุณแห่งความหวัง
ที่จะเรียนรู้จากกันและกัน
และที่จะสร้างทรัพยากรอันประเสริฐเลิศล้ำ
ซึ่งจะจุดประกายให้กับจิตใจ ที่จะมีหัวใจที่อบอุ่น
และสร้างพลังให้กับมือของเรา” ...

สภาบิชอปคาทอลิกแห่งประเทศไทย
Catholic Bishops' Conference of Thailand

สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย
CATHOLIC SOCIAL COMMUNICATIONS OF THAILAND (CSCT)

มงซินญอร์วิษณุ ธีญญอนันต์ และ ชะลอ วรรณะประทีป
นำเสนอเอกสารการเตรียมซินอด
ค.ศ. 2021-2023 ภาคภาษาไทย